

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

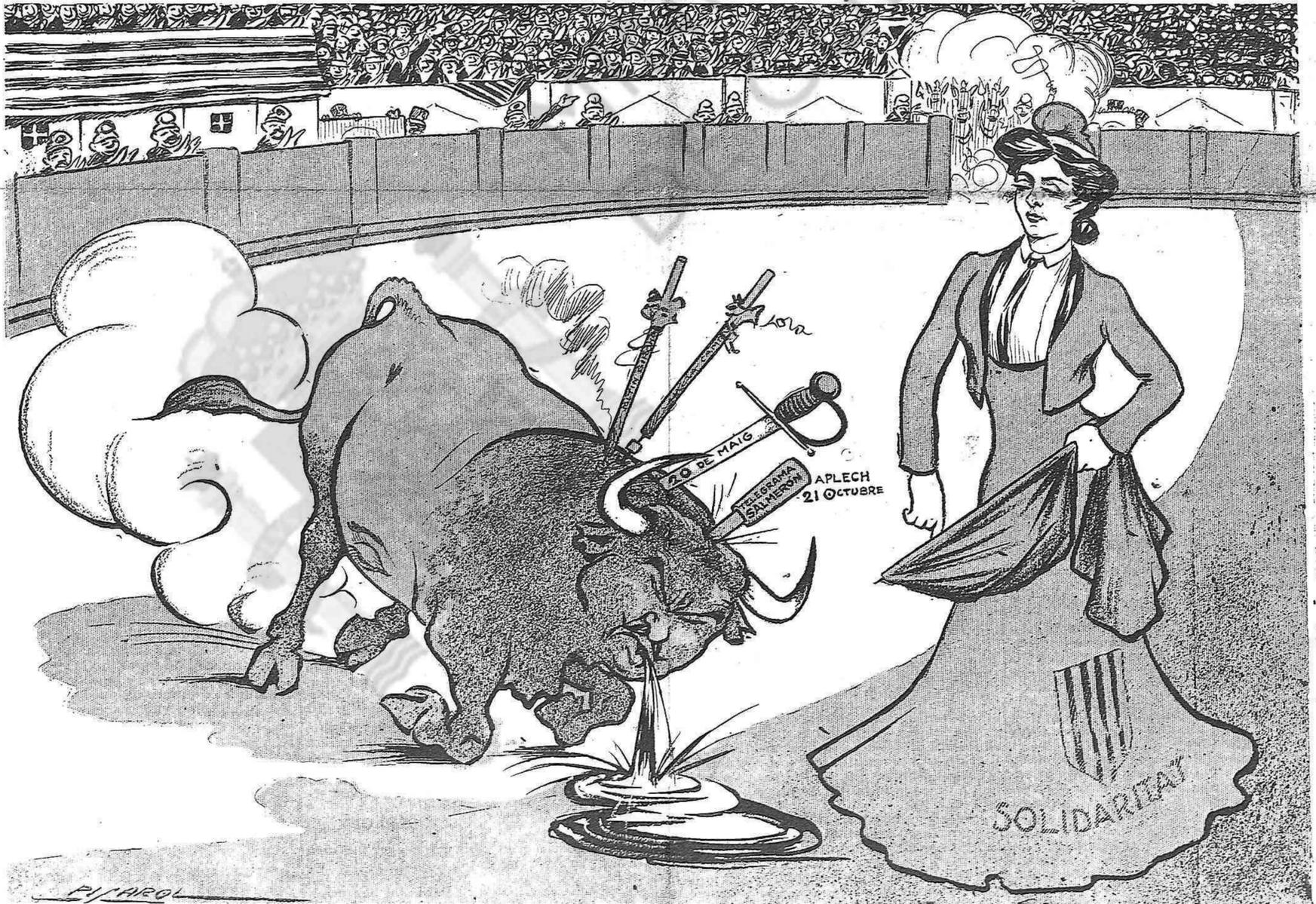
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

A las Arenas. — La corrida del diumenge

La sort final.

LA SENMANA ULLADA POLITICA

JA tenim las Corts obertas... ¿Per quant temps? No se sab; pero no es fácil que 'ls pares y avis de la patria, en la present tongada parlamentaria, posin gayres duricias en la part del seu cos més en contacte ab els banchs que ocupan.

El discurs del President del Consell, lo mateix en el Congrés qu' en el Senat, sigué rebut ab marcada fredor. No falta qui diu, en vista de aquest despego, qu' en Moret tenia molta rahó quan, pera continuar exercint el poder, demanava la dissolució de las Corts.
En la primera sessió feu tot el gasto el ministre de las sis erres, donant compte de sos grans projectes hisendístichs. En ells ho cap gira tot. Ab l' excusa de *substituir gradualment* (que no es lo mateix

que *abolir*) la contribució de consums, crea alguns impostos nous y 'n carrega d' altres, lo qual demostra que de totas maneras de la pell del contribuyent se 'n farán com sempre las tiritas. La odiada contribució no desapareixerá: no 's farà més que reformar-la á expensas dels Ajuntaments, la major part dels quals de aquesta feta quedarán sense recursos.
Mentres alguns periódichs ministerials llansan las campanas al vol en honor al ministre de Hisenda per las sevas iniciativas, els que hi venhen clar el

califican de ministre pirotécnic y efectista. Crech que 'ls últims tenen rahó. En Navarrorreverter, com á bon valenciá, ha volgut obsequiarnos ab una traca. Tots els seus plans se resoldrán en una serie de *petardos*.
* * *
Las reformas religiosas no passarán de un vull fer veure que vull y no puch. Al Vaticá que tenen motius per haver pres ben bé la mida als liberals

monàrquics espanyols califiquen els seus intents de comedia eterna. ¡Y tal comedia!

Ningú més que nosaltres ansia que s'acabi ab las intrusions del clericalisme en la vida civil. Si no hi hagués altre remey contribuiríam al miracle mal qui l'hagués de fer fos el mateix diable. Pero 'ls governants actuals no passen de la categoria de pobres diables: careixen d'autoritat y de prestigi, y ningú creu en ells.

Pera realisar una briosa y fructifera campanya anti-clerical deuria contar en absolut ab la confiança del poble y ab l'apoy decidit dels elements extrems anti-dinàstics y en especial del partit republicà. ¿Y qué han fet ells pera merèixer el seu concurs?

Aquí está la Lley de Jurisdiccions, negoció fiant del Dret democràtic: aquí está també l'us que s'ha fet de aquesta arma contra la llibertat de difundir las ideas; y aquí está, en fi, l'últim indult, que de la gracia concedida als culpables de delictes comuns, exceptua als que son de delictes polítics, en especial als periodistas y als obrers. ¡Valenta manera de inspirar confiança y despertar entusiasmo en els elements populars pera portarlos a emprendre una ardua campanya anti-clerical!

La qüestió de la Lley de Jurisdiccions será tratada en breu pels diputats adherits a Solidaritat catalana. Las aspiracions del poble, tan expressivament manifestadas en el magnífic Aplech de la Protesta, tindrán en las Corts els seus intérpretes autorisats, y ja veurém quin paper farán els governants, empenyats en sostenir, per por més que per convenció, un estat de cosas que pugna obertament ab la seva significació política y ab las vehemens exigencias de la opinió pública exacerbada.

A Fransa s'acaba de constituir un nou ministeri baix la presidencia d'en Clémenceau, qu'era la gran figura que donava caràcter al anterior govern. Els nous ministres procedeixen dels grups més avensats de la Cámara: d'entre ells tres son radicals, tres radicals socialistas, dos socialistas y tres més de la esquerra democrática.

En quant al seu programa no pot pas ser més franch, figurant entre altres els següents extrems: Aplicació integral de la Lley de separació de las Iglesias y l'Estat, concessió de retiros als obrers, impost progressiu sobre la renda y reorganización y reforma dels Consells de Guerra.

Vels'hi aquí dos nacions, Fransa y Espanya, seguint una marxa ben divergent. Espanya reculant sempre y donant fortas ensegadadas; Fransa, en cambi, llansantse resoltament y ab pas segur pel camí de las solucions progressivas, compatibles ab l'estat de la opinió y conformadas ab las aspiracions del esperit modern. Espanya, en plena reacció y anant sempre a las palpatas; Fransa realisant una revolució continua, sense desordres ni violencias; una revolució apoyada en la voluntat de la nació, lliurement expressada.

¿No 'us diu res aquest parangó?

PEP BULLANGA

L'APLECH DE LA PROTESTA

SUCCESSOS Y CONSIDERACIONES

N'altra fetxa memorable en els anys de Solidaritat catalana: la del 21 de octubre. L'Aplech de la Protesta per la seva grandiositat y per la seva importancia supera las esperansas dels més optimistas, dels que tenim fé cega en l'eficacia de aquest gran moviment de tot un poble.

No l'motivá un pretext de aquells que buscan els polítics adotenats quan se proponen conseguir un efecte per taula ó per sorpresa. Solidaritat catalana no necessita apelar a n'aquesta mena de recursos. Té un objectiu ben deslindat y detesta l'equivoc ab que tant y tantas vegadas s'ha enganyat al poble. No coneix, ni es possible que practiqui may la política personalista. El día que qualsevol de las agrupacions que la forman ó de las personas qu' en ella influheixen ho intentés, Solidaritat catalana n' rebria un terrible cop, y el poble catalá que té xifrades en aquest gran moviment las sevas esperansas, malehiria als culpables.

Un dels fins immediats de la seva acció es la derogació de la odiada Lley de Jurisdiccions y l'establiment de la pau pública, per medi de una amplia amnistia aplicable lo mateix als autors de certs successos lamentables anteriors a la Lley, que als honrats ciutadans que han sigut víctimas de la seva aplicació. En vigílies de reunirse las Corts era de tot punt necessari que l'poble y 'ls seus representants se posesin en íntim contacte.

Tal fou l'únic objecte del Aplech de la Protesta. Y aixis se comprén que hi assistís el poble en massa refondit, amalgamat, sense necessitat d'ostentar símbols, ni banderas, ni insignias de cap mena que determinessin la personalitat de cada grup. Cert que al renunciar a semblants medis d'ostentació s' restava efecte extern al espectacle; pero en cambi hi guanyava la serietat del acte. Qui hi anava ja sabia per endavant que no havia de sentir músicas, ni de presenciar brillants desfiles. Se tractava no de una festa sino de una protesta viril; no de una ostentació, sino del comens de una acció ferma y resolta.

Y la Plassa s'omplí de gom a gom. La gentada no bqxaria de 30,000 ànimas, y en ella apareixian fraternalment barrejadas todas las classes socials, corresponent sa major representació al poble obrer. ¿Qui ha dit que l'moviment de Solidaritat era exciusivament burges?

Gent de todas las edats y condicions frisant pera cooperar a la santa empresa de redimir a Espanya per medi de la llibertat y de l'autonomia, era la que s' congregá diumenje, en el vastísim recinte de las Arenas. Y doná de pas una proba més de la seva cultura proverbial y de lo admirablement capacita-

da qu' está pera l' exercici dels drets polítics concedits als pobles més lliures de la terra.

Quan per la porta que hi ha sobre del torín aparegué la Junta de Solidaritat y 'ls representants en Corts als quals se dedicava l'acte, la immensa multitud posantse de peu dret esclatá en un atronador aplaudiment. Fou un tró d'entusiasme.

Com que Solidaritat catalana, per rahó de sa antipatia al personalisme, careix y es de creure que careixerá sempre de un president, compartiren la presidencia del Aplech els tres membres que forman la comissió executiva.

El Sr. Rahola (D. Pere) qu' exercí de secretari, doná lectura de las adhesions dels Srs. Salmerón, Mella y Duch de Solferino. La del ilustre Jefe de Unió republicana tan concisa com expressiva es digna de ser coneguda:

«Sr. D. Ensebio Corominas: Ténganme por presente el domingo en el mitin convocado por la Junta de Solidaridad Catalana. Me considerará siempre muy honrado en ser órgano devoto de ese admirable movimiento general de Cataluña.»—NICOLÁS SALMERÓN.»

Aquesta declaració fou acullida ab delirants aplausos y aclamacions.

Comensaren a parlar els oradors, rompent el foch el meu inseparable amic Roca y Roca. Apenas extingit l'últim eco de la ovació tan immensa com inmerescuda que li fou tributada, s'ohiren alguns xiulets. Ja s'havia dit per Barcelona que ni a n'ell, ni al Sr. Junoy ni a cap altre republicà 'ls deixarian parlar: que 'l meeting tindria de disoldres tant bon punt algun d'ells intentés fer us de la paraula. Aixis ho havian resolt els que, si poguessin, en nom de la Llibertat republicana dictarian una nova Lley de Jurisdiccions contra 'ls que s'atrevissin a fer us dels drets democràtics, sense l' seu permís. Deixebles del panegirista de la estaca, a falta de aqueixa lley, tenen garrots, punyals, estilets, revólvers y molt pit. Pero 'l diumenje demostraren que més que pit tenian eskena. No es mala la lliçada que 'ls hi va caure a sobre.

El servey d'ordre confiat a alguns honorables ciutadans, entre 'ls quals hi predominava l'element republicà, cumplí admirablement el seu comés. Els alborotadors eran agafats y expulsats de la plassa. El que plantava cara ó intentava agredir ne sortia ben calent. Entregats a la policia, aquesta 'ls deixava anar, y alguns que no estant encare prou tips tornavan a entrar a la Plassa, eran obsequiats ab una nova y abundant rració d'estufat ab bolets y castanyas. ¡Ah golut! No val a repetir.

Aquestas escenas, a intervals més ó menos llarchs, s'anaren reproduhint casi durant tot el curs del acte. Un públich propens a cegarse, arrastrat per la indignació, els hauria caygut a sobre, deixantlos trinxats. Barcelona hauria registrat un día de dol. Pero la enorme massa, imitada de las sensatas y oportunas advertencias que se li havian fet préviament, y contemplant la bona feyna que realisavan els encarregats del manteniment del ordre, permanesqué serena, tranquila, sense abandonar ningú el seu lloch. Comprengué que 'l meeting s'havia de portar a terme de totes maneras, y no s' deixá arrastrar pel menor arrebato, y ni que la brega hagués adquirit majors proporcions s'hauria tampoch deixat dominar pel pánich.

Ab tot aixó el meeting, lluny de disoldres ó pertorbarse, se pot dir que s' duplicá, adquirint, apart del que ja tenia, un aspecte nou y inesperat.

Per una part una gran ostentació de oratoria política y tribunicia, y per altra part un solfejat en tota regla, ab gran boleyo de batutas. Y l'públich aplaudint a tothom ab entusiasme, lo mateix als oradors que als directores de orquesta, tan contundents els uns com els altres.

El meu inseparable Roca y Roca digué tot lo que volia dir, y fins tingué frases de llástima y pietat per aquells infelissos moltóms de una remada que no saben lo que s' fan quan se volen posar a gossos de presa. En nom d'ell tinch l'encàrrec de agrahir al públich els grans aplausos que se li tributaren.

Y 'ls obtingueren també calorosos, entusiasmas y fins frenéticos quan batian el coure contra las tropelles del govern els oradors que parlaren després, els senyors Junoy, Martí y Juliá, Vallés y Ribot y Cambó. Careixo d'espai pera extractar els seus admirables discursos, tots tan pertinents al objectiu especial del meeting y tan dintre del esperit de Solidaritat catalana, que a despit de las immensas diferencias políticas que fora de aqueix moviment separan als oradors, no es possible trobar en els seus parlaments del diumenje la més mínima discrepancia. Aixó sí qu' es fer solidaritat práctica, demostrant la unitat perfecta de una acció política concreta encaminada al bé de Catalunya y d'Espanya.

A continuació s' llegiren las conclusions, y a la pregunta: «¿S'aproban?» sortí de 30,000 bocas un SI atronador.

Y parlaren en nom dels diputats presents y ausents els Srs. Salvatella, Junoy y Rusinyol. La nota dels seus discursos sigué la enteresa y la claretat. Ella anirán a Madrid a fer sentir la veu del poble catalá, empleant todas las energias de que son capaces. Ab l'Aplech de la protesta se senten com reelegits y vigorisats. Vencedors ó vensuts en la seva empresa, se farán dignes sempre de la estimació y la confiança de Catalunya.

A cada punt rebían els oradors diputats las més encoratjadoras demostracions de identitat que s' traduhían en llarchs aplausos y continuas ovacions. L'acte s' doná per terminat.

Y de sopte, com si aquella multitud enorme obheís a un sol impuls, els colors obscurs de las americanas y el blau de las brusas dels obrers desaparequeren cuberts per un volayer inmens de mocadors. ¡Quin espectacle més vistós, més animat, més atractiu, més digne de la serenitat, de la cultura y fins del sentiment estètic de un poble com el nostre que sab improvisar tan seductoras manifestacions!...

Tothom sortí de las Arenas content y orgullós de un acte que s' pot ben aparellar ab la memorable manifestació del 20 de maig.

L'Aplech sigué alguna cosa més que la protesta enérgica de tot un poble contra 'l poder central que tiraniza a Catalunya y detesta els seus drets més sagrats. Els miserables, els imbecils, els intemperants que intentaren perturbarlo, que acudiren en só de guerra y armats fins a las dents, allí hont no

eran cridats y res tenían que ferhi, s'empenyaren en que sigüés ademés la consagració del desprecí ab que 'l poble mira las sevas bravuconadas y els seus atentats asquerosos.

Al ésser expulsats de la Plassa, s' pot dir que ho sigueren també de la comunió republicana pel fallo de la honrada y recta conciencia popular. No hi haurá ningú, com per republica s'estimi, que pugui fer-se solidari de las sevas grosseras imbecilitats atentatorias als drets dels ciutadans y a la cultura de una gran ciutat. Una repugnancia invencible estableix una divisoria complerta y definitiva entre un partit honrat y decent y una partida de pinxos.

P. K.

La derrumbosis

...Per anular al Sr. Lerroux, el Sr. Lerroux se basta y sobra. A ferlo contribuïrem tots; pera desferse, ab ell n'hi ha prou.» (Del article: Estocada a fondo.)

S'anava desfent depressa... depressa... Y al últim ha reventat.

Després de gastar tot el gas de la presunció en una campanya intemptiva de violencias y despropòsits contra Solidaritat catalana, se trobá al fi en la situació del tenor espatat que ja no té públich. Tothom se sab de memoria las sevas tiradas rrrrevolucionarias, rrrradicalissimas y rrrrellampegants, y tothom está fofament convensut de la seva insinceritat. Las sevas arengas son exhalacions com las que per imitar el llamp se produheixen en els teatros, fent passar un gratat de rehina en polvo a través del flam de una candela.

Per tinch consoli quedan las insensatas ponderacions del periódich qu' ELL mateix dirigeix y redacta. En aquest periódich, mentint descaradament, sense temor al que dirán els que han presenciat els fets, se presentan com a grans éxits els seus majors fracassos. El Progreso deuria titularse El Alabardero. El seu treball se reduheix a un exercici de auto-alabardisme que ha acabat per resultar molt divertit.

Días enrrera ELL devia pendre part en un meeting dispost per un Centre de Unió republicana de Gracia, qu' era molt fort avants de qu' ELL el perturbés, promovent la separació dels elements solidaris. S'havían fet grans esforços pera que l'acte resultés imponent. Havia de parlar ELL, el gran atleta de la xerrameca, l'engrescador de las candorosas masses populars. ELL esperava ansiós a casa seva que li anessin portant noticias de com se presentava la cosa, y quan passada ab excés l' hora de comensar li digueren que a penas a la sala hi havia un centenar de personas, cremat com un cabo de realistas els enviá a tots a la porra y no hi hagué meeting.

El tenor pera cantar necessita molt públich... Quan el públich li falta, la veu se li ofega en las solapas de l'americana. Y 'l públich li falta ja.

L'Aplech de la Protesta ha sigut per ELL un cop de massa formidable. Pero porque ELL s'hi va empenyar. Podia deixarlo passar fent l'orni, ja que no li estava bé apoyarlo.

Donchs res d'aixó. El comediment, la cautela, el tacte, la prudencia, la ponderació, aqueixas qualitats de que no pot prescindir qui aspiri a portar la direcció no ja de un partit, sino de un petit grupo qualsevol, ELL no las ha conegudas may. Com un toro clucat d'ulls va embestir contra l'Aplech. El va insultar, el va vilipendiar, el va omplir de fàstichs. Els solidaris no tenian el propòsit de ocuparse d'ELL poch ni molt—per qué, si representa ja tan poca cosa?—Donchs ELL vinga ocuparse dels solidaris tatxantlos de farsants y de carlins. Semblava que 'ls deya:—Me pesa molt la poca vida que 'm resta: reventeu-me una vegada.

¡Oh grotesch suicida! A las Arenas no havia de haverhi més lidia que la del govern. Donchs ELL—gelós ausiliar dels governs monàrquics—tractá de impedir la corrida, logrant ab aixó que fossin lliats el govern y la causa lerrouxista. Aquesta sobre tot ho sigué en tota regla: picada, banderillejada, morta y arrastrada.

Y ell desde Madrid, ahont el portá un luctuós succés de familia, que nosaltres lamentém ab tota l'ànima; pero que a n'ell no l'privá de seguir els aconeximents de Barcelona; desde Madrid, ahont mentres se reunia la minoria republicana del Congrès, ELL se veyá obligat a jugar al solitari (tan sol ha quedat); desde Madrid agafá la ploma ab má nerviosidad y dirigí als seus subdits de El Alabardero, l' següent despampanant telegrama, que reproduhim ab la mateixa tipografia ab que sigué insertat:

«Madrid, 22, 17'10

«Acabo de leer el admirable artículo «Farsantes!» Muy bien, mis queridos amigos. Mejor me hubiera parecido si le hubieseis añadido:

«Farsantes! habéis pretendido dirigir un pueblo para disimular no haber sabido gobernar un partido.»

LERROUX

¿A qui aludeix quan parla dels que pretenen dirigir un poble per no haver sigut governar un partit?

Tothom ho va veure clar: a D. Nicolás Salmerón. De manera que s'ha despedit d'ell llansantli per tota explicació una grosseria al calificarlo de farsant:—Farsant la gloria més pura de la política espanyola!

Una escupinada tirada al cel y que li cau a la cara tota entera. Com a republica de l'Unió s'ha suicidat ab aqueixa escupinada de despit.

¿La derrumbosis!

P. DEL O.

UNA CARTA PERA MOSTRA

SON molts las comunicacions qu' hem rebut aquests días, las unas de felicitació per nostra campanya depuradora del partit de Unió republicana, y las otras de protesta contra 'l vandállich procedir de certs elements que dihents republicans y radicals pretenen atropellar els drets democràtics. Com no som amichs de escampar l'encens que se 'ns dona, ni molt menos de defensarnos ab armas ajenas, no solem reproduhir aquesta classe d'escrits. Pero hem de fer una excepció ab la carta que llegirán a continuació, puig creyém que l'esperit que l'informa coincideix ab la manera de pensar de la immensa majoria dels que no havent nascut en la nostra terra, honran a Barcelona ab la seva probitat y el seu amor al treball, y son tants distints de certs aventurers, per fortuna reduits a un número insignificant.

Barcelona 23 de octubre de 1906.

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Muy Sr. mío: Me tomo la libertad de escribirle la presente impulsado por un movimiento de verdadera simpatía, por esta simpática tierra en la cual hace muchos años, como el pan, siguiendo con interés los movimientos políticos de vigor autonómico, que surgen cada día más impetuosos y compactos.

Me pesa no haber nacido en Cataluña, aparte de no maldecir mi terreno que es Castilla la Vieja, a quién también quiero; pero no por esto dejo de comprender que comparo esto con aquello, en todos sentidos, es bobería, y que si hoy España figura en algo, se lo debe a Cataluña; de otra manera fuera de ella se nos consideraría como a un país salvaje, teniendo en cuenta que si todos los Españoles que somos hijos de fuera de Cataluña tuviéramos un átomo de vergüenza, querríamos mucho más a esta tierra de lo que se la quiere, por los que la desconocen primero y por los que la conocen después: estos últimos que son muchos, son los que nos desacreditan a los buenos forasteros que admiramos esta noble tierra.

Mi principal objeto es protestar indignado del modo falsario como detalla el Progreso del 22 del corriente los pormenores y sucesos del mitin del domingo. Testigo personal de todo, veo más claro la falsedad, villanía y desfachates de esa gentuza deshonra de los que no somos de este país y que por dignidad y agradecimiento deberían de respetar.

Aún no ha cumplido un año del célebre banquete de la Victoria al cual, también con gusto asistí y, créame, respetable Sr. Director, por mi honor se lo juro que también todos los hechos se tergiversaron como ahora; fueron los lerrouxistas los únicos provocadores; al pie del monumento a Güell, es donde principiaron los insultos más expresivos, celebrando muchísimo que todos los dignos y honrados republicanos se hayan separado de esos bandidos a los cuales hay que perseguir como a perros rabiosos sin darles cuartel, falsarios, impostores, que les hacían servir a Vds. mismos de instrumentos para ir en contra de sus queridos hermanos.

Salud y República, saludándole afectuosamente y, no pudiendo por menos de despedirme de Vds. con un ¡Viva Cataluña!... y mueran los malos forasteros que la deshonran.

MANUEL RODRÍGUEZ

L'INDULT

Mes que un indult ha sigut un insult. Un insult a la bona fé del poble; a las víctimas dels procediments judicials, en especial als periodistas y als obrers; un insult a las ideas liberals y democráticas que 'l govern responsable preten presentar.

El decret se ceneix sols a alguns dels delictes compresos en el Códich Penal ordinari. Dels que ho están en la Lley de repressió del anarquisme y en la Lley de Jurisdiccions ni menos se'n parla. Els fallos dels Consells de guerra son inapelables; ara resultan ademés inindultables. Venen a ser una especie de infèrn: no se'n pot sortir. En l'actual estat d'Espanya se 'ls considera 'ls mes graves.

Per certs delictes comuns se tenen algunas consideracions; en cambi per la major part dels delictes de impremta no hi ha compassió.

Se nota ademés qu'entre 'ls delictes exceptuats de indult, a part dels que cauhen baix la jurisdicció de guerra, s'hi contan als de ofensas ó irreverencias al monarca. De manera que 'ls ministres responsables al utilisar la gracia regia, han disposat las cosas de manera que 'l rey no perdonés als seus ofensors ó als que li han faltat.

Ens guardarem de fer consideracions sobre aquest particular, que podrian portarnos molt lluny.

Pero 'ls nostres representants en Corts están en el cas de veure si resulta cert que precisament la major part dels processos entaulats a Barcelona, están exceptuats del indult.

Els que poden parlar clar, están en el cas d' esbrinar tots els misteris del indult insult. Cloguin el puny y esbotzin la grúa de una vegada.

J.

ERA ferse càrrech exacte de la importancia que tingué la manifestació solidaria del passat diumenje, no n'hi ha prou ab llegir tots els periódichs que la descriuhen, reconeixentla y essent espill de veritat; es necessari ademés llegir l'únic periódich que forma ridícula excepció: El Progreso.

La gran veritat no s' pot aquilatar de millor manera que per la lley dels contrastos, es a dir posantli al costat la gran mentida.

L'una darrera de l'altra han tingut resultat satisfactori pels acusatats las dugas causas que se seguien per instigació del caciquisme rourista contra alguns honrats vehins de Castell de Aro.

Una d'elles terminà ab el desestiment del fiscal, y l'altra ab l'absolució dels acusats. Està molt bé.

Pero ¿qui indemniza als processats per las molestias que han hagut de sufrir y per las mil amarguras que han hagut de devorar?

Contra, fos qui fos, que promogués qüestions sense fonament; contra 'ls que 's valen de las influencias oficials pera molestar al próxim; contra 'ls que sense consideració roban la pau y la tranquil·litat de las familias, hauria de caurehi una sanció reparadora, inexorable.

Y si els lleïsladors y 'ls governants no la estableixen, el poble hauria de ferla efectiva.

Anar a pertubar un meeting que tenia per únic y exclusiu objecte demanar la derogació de la Lley de Jurisdiccions, val tant pels que ho han fet com declararse partidaris de la subsistencia de la mateixa Lley.

Apúntinse aquest mèrit en la seva fulla de serveys, els sectaris del idol del jipi-japa.

Pero, després de tot, no 's podrà dir que no hajan sigut conseqüents.

No en vá l'idol del jipi-japa vá abstenirse de combatre la quan fou posada a discussió en el Congrés.

¿Y qué han de fer els gossos més que seguir al amo?

El govern no va donar cap importància al gran acte de diumenje.

Al poble de Catalunya la indiferència del govern, real ó aparent, el té sense cuidat.

Tot lo que haja de succehir succedirà.

El poble està armat ab els drets que exercirà ab energia y entusiasmé, y aquest sol explosiu li basta pera fer saltar, en el seu día, el reducte minat pel desprestigi y quartejat pel desastre, darrera del qual els governants aparentment viure molt tranquils.

Ha mort l'antich y conseqüent republicà de Zaragossa, D. Joan Pere Barcelona. En un desafío que tingué ab un tal Varela fou materialment assassinat. Estavan els dos rivals d'espallitas y ans que sonés la tercera palmada, qu'era la senyal de foch, en Varela li clavá un tiro qu'es el que li ha ocasionat la mort.

Aquest fet ignoble constituïx un nou argument en contra dels titulat *lances de honor*, en els quals no es possible ventilar las qüestions ab esperit de justicia, essent la forsa, la destresa ó la sort lo que las resol. Aixó quan no es una canallada.

¡Vaya una honra la que 's recull las més de las vegas en el camp del honor!

Catalunya no desdii ni desdirá may á la seva empresa de reclamar justicia y de regenerar á la nació espanyola.

Poch a poch se van omplint d'esperit públich justament sobrecitat, els grans receptacles.

Quan siguin plens se desbordarán y llavoras inundarán á tot Espanya.

Días enrera sigüé denunciat novament el semanari *L'Avi*. Y per efectuar la recollida del material la policia 's presentá al establiment hont s'imprimeix á las quatre de la matinata. A una hora tan intempestiva al taller no hi havia ningú. Y la policia sense anarse'n en contemplacions feu espanyar la porta.

¿Es que tenían por de que 'ls motillos y las pedras litográficas s'escapessin? ¿Els hauria costat molt esperar l'hora de l'obertura del treball pera cumplir las ordres del jutjat?

Barcelona en massa hauria de protestar contra uns atropellos tan innecessaris. La inviolabilitat del domicili es un dret de ciutadania que hauria de mereixer el major respecte.

Al enterarse la minoria republicana de la importancia inmensa que tingué l'*Aplech de Solidaritat*, acordá modificar l'ordre que havia establert en la seva gestió parlamentaria. El primer assumpto que embestirà será l' de la Lley de Jurisdiccions, que no es una qüestió catalana, sino eminentment espanyola, relacionada ab els més preuhatos drets democràtics consignats en la Constitució.

Els nostres diputats dirán clara y explicitament lo que sent tothom; pero que ningú pot dir sense incorre en la sanció de aquella Lley erissada de perills y cuberta de rateras.

La campanya será ruda y resultarà de la mateixa desautorisació de un govern que al sostenir una Lley d'escepció, renega de la Llibertat.

Un dels projectes del ministre de las sis erres consisteix en la substitució de la odiosa contribució de consums.

Substitució—enténquint'ho bé—no anulació. Y substitució gradual per medi de la creació de altres tributs.

Resultat previst desd' ara: que 'ls consums subsistirán y 'ls tributs nous ja no hi haurá may més ningú que 'ls tregui.

La gran qüestió es munyir... Y quan no raji llet, que raji sanch.

S' imposa una enérgica campanya anti-clerical; pero no de per riure com la que fa l' actual Govern, sino seria y resolta, que tingui per objecte la reforma constitucional en el sentit d' establir la llibertat de cultes y la secularisació completa del Estat.

Conseqüencia de la mateixa hauria de ser una lley que posés els peus á rotlló á las congregacions religioses, inspirada en el mateix criteri que ha presidit en l' adoptada á Fransa.

¿Qué costaria d' establir una *solidaritat anti clerical*, que sense bravatas ni insults á las creencias, se n' anés de dret al bullo, ó signi á redimir á Espanya no ja de la tutela, sino fins de la menor influencia del clericalisme?

Se alegará que aquest propòsit es de realisació impossible dintre de la monarquia.

Es veritat, y n' estém completament persuadits. Mes per aixó mateix resultaria á la fi que al posar de relleu la impotencia del régimen pera resoldre 'l problema de l' emancipació del Estat de tota tutela ominosa, al mateix temps que labor anticlerical, fariam obra republicana.

OLESA DE MONTSERRAT, 23 de octubre

Sembla que no se aclariran els duptes referents á la administració municipal de aquesta vila, perque, segons se diu de boca en boca, en Domingo Domingo de Terrassa, va imposar la seva voluntat al diputat Sr. Sala dihentli que tenia de fer tapar las faltas del municipi de Olesa en compensació á que 'l Sr. Domingo, quan va ser arcalde de Terrassa, també vá servir de tapadora á ciertas faltas en que 'l Sr. Sala hi estava interessat.

L' arcalde Sr. Margarit, apoyat pels socis del *Centre ca-te-còlich*, y per una camarilla del *Círcol* sembla que també ha lograt imposarse, y 'l Sr. Canals al veure que se li posava la filoxera á n' aquella rabassa que té á sota teulada... *puntos suspensivos, más vale callar*.

Y per altra part el Sr. Dalmases, qu' es tan bon federal, segons diu ell quan li convé, s' ha tornat mut; ell que en una reunió pública va posarse com á pare de Olesa dihent que si al municipi no complissin ab el seu deber ó deixessin de atendre las reclamacions d' algú, que anessin á trobarlo que ell ho arreglaría tot. Ara que 'ls periódichs, y tothom en general parla de la mala administració municipal, ara 'l Sr. Dalmases calla, y no reuneix, com feya per las eleccions, á alguns dels seus companys de causa pera darlos satisfacció completa de las sevas gestions.

SALIENT, 22 de octubre

La festa passada, el Sr. Rector anunciá al seu remat místich que 'l diumenge 28 d' aquest mes, s' inauguraria ab tota solemnitat el monument á la memoria del pare Claret.

Els va fer á saber també que estrenaria una verge, regalada per un generós fill d' aquella vila. Com que 'l nostre mossén es molt bon jan y parla sempre ab el cor á la mà (ó á la butxacca) se 'n aná de llengua y sens gastarhi embuts, afegí que s' estrenaria *llargament sobre ella*. Aquell día si que ni haurá per llugarhi cadiras. No 'us dolgui el calé del assiento.

Respecte al monument pot mereixe'n curiositat, pero gens d' entusiasme, perque encare están vius en la memoria d' alguns, els resultats de la pernicioso influencia que, quan manejava las cireras, el venerable exercí en tots els ordres de la vida nacional y en particular contra la llibertat, de la que 'n fou el més encarnissat enemich.

Se diu que negava la patria. Com si Sallent, la liberal y generosa vila no estés, ara y sempre, en un envejable grau de cultura, que l' ha posada al nivell dels pobles més adelantats.

Si, per aixó y molt més, l' entusiasme de la festa no entrarà, no pot entrar dins dels cors en que hi bategui l' esperit de llibertat. Si, per aixó es digne de loansa la conducta de nostre Ajuntament que, interpretant una vegada més els sentiments del poble, ha negat tota subvenció per aquest fi, cregut nosostres llegítims representants qu' era més útil y més digne destinar els fondos municipals á Instrucció y Beneficencia.

SAN PERE DE TORELLÓ, 16 de octubre

Si en algún poble 's conserva encare aquella llana tradicional que tants bons matalassos ajuda á fer á n' els cors místichs, es sens dupte en aquest poble. Per mostra: El dissapte passat tingué lloch l' inauguració de la fàbrica de torneria dels Srs. Casas é l'lamola, que per cert dita inauguració ha omplert de alegría al poble, puig ara creyem s' haurá acabat aquesta vega que temps há regnava en la torneria. Pero creyent tal vegada els amos de dita fàbrica que faltava alguna cosa en l' inauguració, la feren benehir pel rat penat d' aquest poble.

Avans de la benedicció volgué dir quatre paraulas al públich que presenciava l' acte. Comensá dihent que la benedicció que donaria á la fàbrica no era pera treure cap mal esperit, puig ja creys que tothom sabia que no n' hi han. La benedicció, digué, será pera que cap treballador prengui mal, ja saben tots la virtut que tenen las benediccions.

Pregunto ara: zqu' es extrany que 'l pastor místich de aquest poble volgués benehir una fàbrica que pocas semanas avans havia sigut objecte de tots els anatemas de aquests corps que n' fan en l' iglesia? ¿No deya ell que seria l' escándol del poble? ¿No deya que no podia tenir la benedicció de Deu, mentres treballassin en días de festa? Y 's deu tenir present que si alguna vegada 's treballá en día festiu, fou per la senzilla rahó de que hi havia molts treballadors parats que no podían guanyarse 'l sustent per ells y la familia hasta que la fàbrica fos acabada. Ja ho saben els Srs. Casas é l'lamola: no assegurin els treballadors en cap companyia d' accidents del treball, puig tot seria gastar diners en vá: las benediccions del rabadé de aquest poble salvarán tots els perills.

ULLDEMOLINS, 19 de octubre

El día 6 del corrent s' ha efectuat civilment la inscripció de un nen de un nostre amich y correligionari.

Felicitem al pare y als padrins de la criatura que portará els noms de Plácut, Demófilo y Odon.

Aixís es com se practican las idees anticlericals; donant exemples honrosos de civisme y de amor al lliurepensament.

VILASSAR DE DALT, 22 de octubre

En aquest poble hi tenim una societat obrera que 's conta per molt progressiva, fins la majoria dels socis més d' un cop s' han titulat republicans. Donchs aquesta mateixa societat l' altre día va organisar un concert relligiós, y va invitar al Orfeo catòlich de Mataró, ansantlo á rebre ab orquesta. Hem dit que l' expressat Orfeo era catòlich, perque 'l dirigí un ensotanat y totas las cançons que cantavan eran clericals.

Aixís com va ser un acte clerical, hagués sigut un acte republicà, ni 'l mateix local s' hauria deixat, com va succedir no fa gayre temps que, havent donat ja 'l permís, á l' hora de comensar el mitin dit permís va ser negat. Els oradors que hi preñian part, entre quins hi havien alguns diputats, varen haver de marxar del poble sense poguer fer us de la paraula.

Resulta, donchs, que la majoria de socis de aquesta societat progressiva, de republicans no n' han sigut may; lo que han sigut y son: uns adelantats de pasta flososa.

VILANOVA DE LA ROCA, 10 de octubre

Perque 's vegi si es gayre escrupulos y si guarda gayre respecte als difunts el nostre rector, sapigan els llegidors de LA CAMPANA DE GRACIA que diariament di á pasturar las cabras y el burro en el cementiri de Santa Quiteria.

Nosaltres que creyam que la terra sagrada no era per pasturarhi 'ls burros, al reparar en la *sane fagon* ab que 's buria de la lley y ab la bonhomia dels seus feligresos que ho consenten, hem caygut del burro.

COPLAS D' ACTUALITAT

Disapte passat, un deya: —Tindrém pluja, per desgracia, y en efecte, ja va ploure... pro van ploure garrotadas.

Llegint l' *orga progressera*, del dilluns al dematí me cregui que relatava uns sucesos de... Pekin.

Aném al mitin, companys pro... ¡visca la tolerancia! y en efecte, tots sortían, ab boxer, revólver y faca.

No 's vol donar per la pell; mort, fa com las sargantanas, li queda la cua viva, y per 'll vomita infamias.

D' arnica y de tafetà, diumenge al vespre á *La Casa*, no 'n quedava, 'm varen dir, tant sols per curá una rata.

—Cóm esbufegas, Rodríguez. —No me 'n parlis, iper sis rals! me vaig llogar per fé escándol... ¡mi may que hi hagués anat!

FIDEL DELFÍ

Filantropía humorística

L propietari senyor Palaudarias ha tingut una idea estupenda. Y dècidit á convertirla sens tardansa en realitat, crida als vehíns de la seva casa.

—Senyors—els diu—las circunstancias son criticas y 'ls queviures cada día van més cars. Pera las personas que no contan ab una renda quantiosa, la vida ha arribat á ferse verdaderament difícil. ¿Veritat, senyors?

—Veritat—contestan els vehíns, no comprenent ahont va á parar el senyor Palaudarias.

Y ell segueix dihent: —Una de las cosas que, segurament, més els deuen empipar á tots vostés, es el lloguer del pis.

—Y tal si 'ns empipal

—No ho extranyo. Al revés dels altres gastos, com el fumar, el vestir, el mateix menjar, que un pot reduhirlos ó aumentarlos á la mida del seu gust, el lloguer del pis es sempre 'l mateix; constant, ferm, implacable, sense donar al que l' ha de pagar descans ni respiro. Corre de nit, corre de día, tant si plou com si fa sol, lo mateix si estém bons que si estém malalts... Es un corch que 's rosega sempre, una gota que no para may de caure, una...

—Sí, senyor—interromp un vehí:—una calamitat en tota la extensió de la paraula.

—Donchs bé; penetrat jo d' aixó y desitjant donar als meus simpátichs inquilins una prova del entranable afecte que 'ls professo, he determinat...

—¿Rebaixarnos un duro á cada h? —Més, amichs meus; encare més!...

—¿Posarnos el lloguer á la mitat? —Quedarán asombrats quan ho sápijan.

—Digni, donchs, qu' estém ansiosos.

—Res de rebaixarlos un duro, res de reduhirlos á la mitat. Aixó serían potser paliatius, pero no constituhiria el remey radical que vostés esperan. Lo que 'm propono, lo que desde 'l próxim mes comensaré á portar á la práctica es la supressió total, completa, absoluta del lloguer.

—Els vehíns creuhen tornarse bojós d' alegría. —¿Els donaré el pis de franch?

—De franch, gratis, sense haver d' afuixar un céntim per aquest concepte.

—Cris d' entusiasme, picament de mans, ovació estrepitosa.

—¡Visca el senyor Palaudarias!

—¡Gloria al fénix dels propietaris!

—¡Honor etern al home espléndit y rumbós!

—Y un li ompla la cara de petons, l' altre l' abraassa, l' altre li besa respectuosament las voras del jaqué.

—Ara que ja están enterats del meu projecte...

—Que 's comensará á practicar desde el mes entrant, ¿eh?

—Sí, senyors, desde 'l mes entrant. Ara que ja, dich, están vostés al corrent del meu projecte, els participaré las petites obligacions que á cambi de la meva concessió contrehen.

—¡Ah! ¿Contrayém obligacions?

—Naturalment; en la societat humana tot está encadenat: no hi ha drets sense debers, no hi ha rosas sense espinas.

—Veyán las espinas d' aquesta rosa.

—Vostés—aixó ja está entés—no pagarán absolutament res en concepte de lloguer del pis.

—Endavant.

—Pero, á cambi d' aixó, vindrán obligats á satisfacer certas y determinadas indemnizacions proporcionals.

—No compreném.

—M' explicaré. Y pera que la explicació signi més intel·ligible, posaré un exemple. Vosté, senyor Coll, paga actualment dotze duros cada mes, ¿no es aixís?

—Dotze duros justos.

—Desde 'l mes que vé, donchs, vosté haurá de pagar-me dos duros mensuals pel dret de baixar la escala.

—¿Guapo!

—Dos pel dret de pujarla.

—¿Arriba!

—Dos pel ayre que respirará.

—¿Que més?

—Dos pel sol.

—¿Y dos per la lluna?

—Sí, senyor; y dos per la lluna. Y finalment, dos més en concepte de drets de terrat, de balcó, de finestra y de galeria.

—Total—exclama el senyor Coll, rihent—que de dos en dos, vindré á pagar cada mes els mateixos dotze duros que avans de suprimirme el lloguer.

—¡Exactament! Maliciant si l' amo de la casa s' haurá tornat boig, els inquilins se miran els uns als altres.

—Pero escolti, senyor Palaudarias—li pregunta un:—¿qui li ha sugerida aquesta idea tan graciosa?

—En Navarro Reverter. Ell també suprimirá els consums, pero ens els farà pagar, repartintlos dissimuladament en tres ó quatre contribucions diferentas.

FANTÁSTICH

PEDREGADA

¿Dius qu' ets democrata y vas á un lloch hont no t' hi demanan y xiulas als que peroran, pretextant que no t' agradan? ¿Dius qu' ets democrata, y vols badá el cap als que no parlan en el sentit y en la forma que á tu t' dona la real gana? ¿Dius qu' ets democrata, y creus que 'ls altres han d' aplanarse á pensar com pensas tu y á marxar per 'llá hont tú marxas? Company, democrata aixís també ho era en Torquemada.

Sentí á en López Domínguez, es com sentí el dels oreig: un murmul, fi, suau, tenue, y una volta passat, ¡res!

Pues ja ho crech que las Cortes venen ab ganas de treballar!... Ben clarament ho demostra el seu primer Deu-vos-guard. Judiquin vostés mateixos: s' inauguran el dimars y 'l dimecres ja fan festa. ¿Volen proba més *frappant* y que més de relleu posi el seu amor al treball?

Els presupostos se saldan ab un gran sobrant. Pero... s' aumentarán els impostos per tres ó quatre cantons, s' aixecará un altre empréstit, s' inventarán pagos nous y al dogal que 'l país porta se li donará un bon tom. L' abundancia de la Hisenda es indubtable. Pero... convé recuar més quartos que ab els que hi ha no n' hi ha prou.

¿Veus aquell vapor que fuma, las áncoras ja aixecadas, esperant s'óls una veu que dongui l' ordre de marxa? Donchs á dins d' aquell vapor, barrejats entre la carga, hi ha cinch cents tristos obrers, cinch cents pobres morts de gana, que se 'n van al altre món, entonant ab veu cansada una cansó playuidera que no 's pot entendre gayre si es el *To te l' encendré* ó es el famós *Gloria á España*.

El cap viu, López Domínguez, no s' ho deixi per demá, que després, quan volgués ferho potser fora massa tart. Sense perdre un moment, vájissen á casa un castell honrat y compri una *chichonera*, una gorra de cop, ¿sab? Aixís, el día que caygui, que de segur será aviat, portant aquesta defensa al menos no 's farà mal.

Jo no he vist gent desdixada com els senyors del Govern. Durant un grapat de días ens atabalan dihent que van á da un indult ampli, tan ampli com pugui ser. Surt al fi el decret de marras, y en efecte, est tant complet el tal indult, que no hi entran els que ho mereixían més. Sempre 'ls passen aquests xascos als liberals de *double*: hasta quan fan bé, fixeus'hi, han de ferho malament.

L' Ojeda ha arribat á Roma, l' Ojeda ha vist al Sant Pare, l' Ojeda ha presentat ja las cartas que dú d' Espanya, l' Ojeda ha sigut rebut per en Merry tres vegadas, l' Ojeda treballa molt, l' Ojeda tot ho té en marxa. Ara, en quant al Concordat, l' Ojeda... ni una paraula!

C. GUMÁ

LS galifardeus que, volguent pertubar l' *Aplech de la Protesta*, foren expulsats de las Arenas, ben calents, tractaren d' esbravarse alborotant per la Granvia. Y quan la Guardia Civil se previngué pera dispersarlos, tributaren un gran aplauso á la benemerita.

Com aquest incident no consta citat en la ressenya d' *El Progreso*, no tenim cap inconvenient en consignarlo en las columnas de LA CAMPANA... á los efectos consiguientes.

Un filarmónich assistent al *Aplech de la Protesta*, durant el sofejat exclamava: —¡Bonica pessal! Y escrita en clan de sol. (Un sol

expléndit brillava en el firmament.) ¡Y quin final! —afegia.—Magnífica fuga Ni las de Bach.

Refrans adobats:

—Quí no vulgui pols, que no vagi á perturbar meetings.
—Quí no creu á la bona mare Catalunya, ha de creure á la vara de freixa.
—Ahont anirás, pinxo, que no rebis?
—Quí busca rahóns, troba crostóns.
—Quí té llengua, quan l' agafan, pel ganyot la senya.
—De las riallas ne venen las plorallas, y de las bravatas, las natas.
Etc., etc., etc.

Quan el *Retroseso* deya que al *Aplech de la Protesta* no hi assistirían més que carlins, casi tenía rahó. Y la proba es que va assistirhi en Deu, de Olot. ¿Volen un carlí més caracterisat que l' heroich defensor de aquella vila, que durant mesos y mesos tingué á ratlla á n' en Savalls y á tota la carlinada de la Provincia de Girona?
Y en Deu que, á pesar dels seus anys, si venia el cas tornaria á empatyarlos, es un dels solidaris més acérrims.

En el meeting anti-clerical de Madrid, en Soriano va expressar en termes molt pintorescos la desconfiansa que li inspiran els homes del govern.

—¿Qué podemos esperar de esos señores—digué cuando su acción es un curso completo de pastelería?
Digué además que 'ls cap-pares del partit liberal dinástich están representant la sarsuela *Los Mosqueteros grises*. En l' acte primer tot se'n va en arrogancias y dringar d' espuelas; pero després, quan se troban dintre del convent, se vesteixen de frares.
¡Perfectament retratats!

¡Quína irritació, quín frenesí no va produhir en certs elements el concís y expressiu telégrama d' en Salmerón adherintse al acte de *Solidaritat*!

¡Y quína manera de re-treure que no havia enviat la seva adhesió á la titulada *Fiesta de la Libertad*! Si tinguessin una mica de calma sabrían distingir, y veurían que no es lo mateix un acte de carácter popular, encaminat única y exclusivament á la derogació de una Lley tiránica, y una moixiganga que un home organisa ab la sola y única idea de glorificar la seva propia persona.

A la Llibertat, idea abstracta, se li pot fer aguantar la capa... Pero á n' en Salmerón?... Prou que ho sab tothom: en Salmerón es un gran filosof, y no serveix per aguantar ni capas, ni mantos d' emperadors bufos.

A Alcoy han xiulat al arquebisbe de Valencia, qui no pot eixir al carrer sense anar guardat.

Y lo qu' es á la capital de las xufias per ara diu-hen que no hi tornarà pas.

Al últim els valencians, quan no altra cosa, haurán capgirat un vell refrán.
Desd' ara en avant «pot més qui xiula que qui piula.»

Sobre la pintoresca demostració ab que terminá l' *Aplech de la Protesta*, digué un concurrent:
—¿Saben per qué tothom feu voleyar el mocador? Pera demostrar que als que volían perturbar el meeting, el poble 'ls ha mocat.

Novetats del nou preu: Un recárrech sobre la sal, y un altre recárrech sobre 'l sucre.
Sempre resulta que al poble se li tancan totes las sortidas.

Vels'hi aquí que d' aquesta feta no podrá fer dols, ni podrá fer salat.

Asseguran que 'l rey, palmotejant familiarment la espatlla á n' en Dávila, autor del projecte de lley de Asociacions, li va dir:
—Adieu, mon petit Combes.

Aixó, á la meva manera de veure, no es més que un anticipo de lo que li dirán els clericals á n' el mateix personatge quan fassi la tamborella:
—Vaja, adios, petit Combes!

El projecte de Asociacions deu ser una cosa molt estupideta, á jutjar per la manera com el duhen y 'l portan.

En els Consells de ministres el discuteixen, el modifiquen, l' esmenan y 'l corretteixen, avants d' ensenyar-lo al rey perque se'n enteri, pero tots els anuncis de que li ensenyarán demá mateix, quedan sense efecte... y entre tant passa el temps, y el projecte balla.

Un detall: segons diu-hen, es tan radical, pero tan terriblement radical, que fá por als mateixos pares que l' han engendrat.

En cambi, no falta qui creu que 's tracta de una bomba de aspecte molt terrible... pero plena de blanch d' Espanya.

S' están fent grans treballs pera la beatificació de la famosa Sor Patrocini, la monja de las llagas que ilustrá l' últim període del reinat de D.ª Isabel II.

En aquells días la tenían per miraculosa; ara la volen tenir per santa. ¡Síntomas dels temps!
Si es cert que no hi ha temps que no torni, casi comenzo á creure en la inminencia de la Revolució!

Llegeixo:

«El Kaiser ha sigut nomenat molt á gust seu president de varias societats coreográficas.»
Vels'hi aquí un poderós soberá que no podrá enfadarse poch ni molt si algun día el poble alemany li crida:—¡Qué baile!

de las mitras, V. Borrás y Baiges, Francisco Escolá, Miquel Ferrer Dalmáu, R. E. Un cambista y R. A. (s) Pau de las Calsas Curtas.

XARADA

I

La meva nena, doctor, está molt atropellada, li ha de quarta una mirada, puig son estat me fa por. Desde qu' es tres-quart, pobreta, té tal una-dugas-tres, que no menja apenas res... ¡Aixó fá que está flaqueta!
—Tant de día com de nit sols diu que té prima-inversa.
—Si tingués segona-teresa no tindria tal neguit...
Ab aixó, senyó doctor, si es que 'm vol deixar content, no retardi un sols moment,

TRENCA-CLOSCAS

ELENA AMAT PERES

F.

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el títul de una sarsuela castellana.

PERE M. FORNÉS

GEROGLÍFICH

X

FI

X X X

LO

FI X ER

[EUDALT SALA

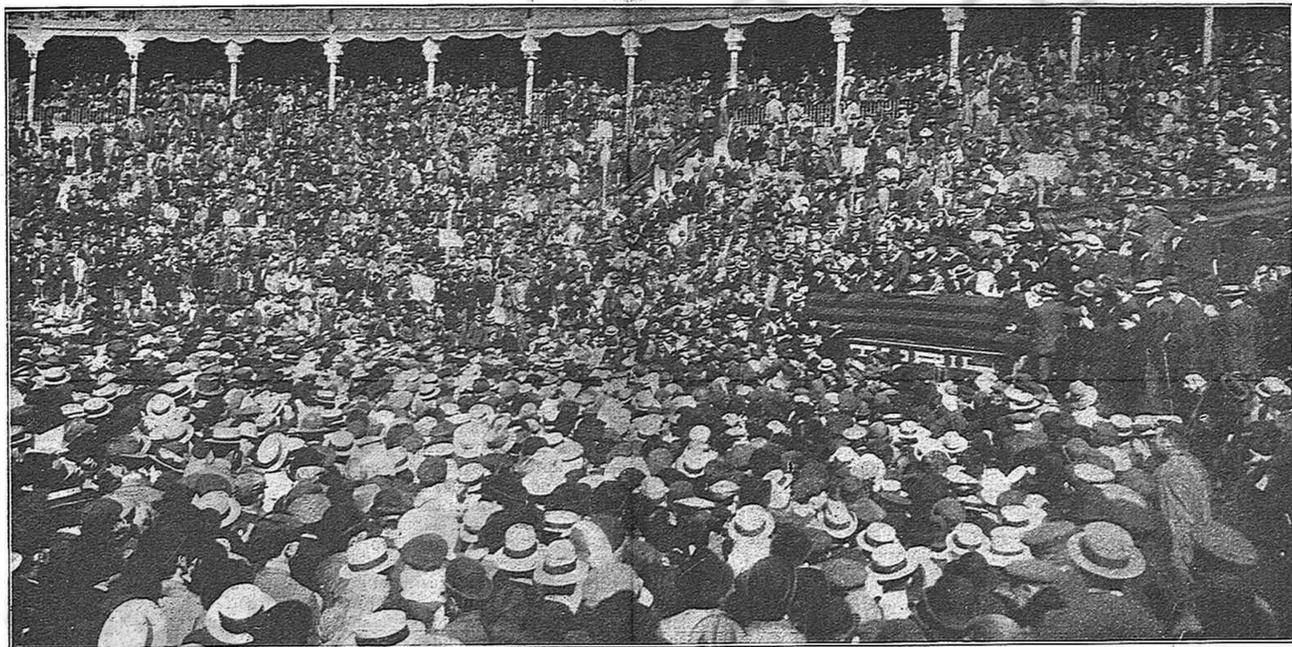
Caballers: Enrich Bonagarriga (a) Suat, P. Giralt, Calandri, Un domador de canaris, Ramiro Espinosa, Un coix del peu dret, Lo noy de Parrot, Un contrari de las mitras, Miquel Ferrer Dalmáu, Lo Guermart de n Ramiro A. C., y J. C. Subirana: No mata.

Caballers: Miquel Roca (a) Calet, Moka Soka y C.^a, Cap d' Estopa, Francisco Escolá, R. E. Un cambista, A. Cararach, y Musclus: Si no tot, part.

Caballer: R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas: Totas s' han rebut; degué ser oblit. Alguna cosa 's publicará.— J. Cap: Gracias mil per l' adhesió que 'ns demostra ab la seva ratlla, pero creyém no val la pena de ferne esment. La modestia, per altra part, també ns ne priva.— Jeph de J.: Ha fet tart pera aquesta senmana. La guardém pera després dels Morts. Y moltas mercés, eh!—Manel del Picadero: No senyor, no m' agrada.— José Claret: Aquest género está manat retirar.— Fidel Delfi: Si hi caben, si senyor.— V. R.: Donchs miri que per ser lo primer que escriu, es bastant dolent.— Francesch Frtsem: De voluntat no nego que n' hi hagi... Pero aixó no basta.— Andrés Sellarés: Inspiració?... Ni mica.— Manel Casas: Encare no m' he tornat boig.— I. Brotau: Els cantars fan gracia, pero no son publicables.— Cebellut: No ho tenim á bé.— Un desesperat: Esperí sentat.— J. C. y S., J. C., J. A., Un del Barraló, A. C., y A. G.: No podem insertar las cartas que ns remetien, per varias rahóns.

Caballers: Joseph Planás, Andresito, Marqués de las Patillas, V. Segrera Ferri, J. F. Gavires, Noy de Pallé, el Faiges, A. A. Sarlat, Un del Barraló, M. B. G. Perocafó & Ras, F. C. P., Joan Pascual, Fe de la Flor, y Enrich Boñil: Gracias pels treballs mortuoris. Feta la tría, anirà lo que hi cápiga.
Caballers: A. Cararach, Joseph Borrás, Mossén Flochs, Joan Sagúes: Rebut tot lo destinat al Almanach CAMPANA. Tantas mercés.

L' Aplech de la Protesta

Gran meeting de Solidaritat Catalana celebrat el passat diumenge á las Arenas de Barcelona.

A Roma s' ha constituhit una associació que conta ja ab uns 2,000 catòlics, una part d' ells eclesiástichs pobres, havent decidit separarse de la Iglesia de Pio X pera entregarse á una propaganda purament evangélica.

Es molt natural que á Roma comensi aquest moviment de regeneració, per alló que diu l' adagi italiá: «Roma veduta, fede perduta.»

Una frase de Victor Hugo que enclon un prodigi de veritat:

«El paradís dels ríchs está format ab l' infern dels pobres.»

¡Y no obstant—dihém nosaltres—si 'ls pobres se sapiguessin entendre, transformarian el seu infern en paradís.

À LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—A-nó-ni-ma.
- 2.ª ANAGRAMA.—Carme—Crema.
- 3.ª TARJETA.—El arte de ser bonita.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMERIC.—Marcelino.
- 5.ª CONVERSA.—Jordi.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Com mes comas, menos punts.

Han endevinat totes ó part de las solucions corresponents al número anterior. els caballers: Miquel Roca (a) Calet, Miquel Msriné, Enrich Bonagarriga (a) Suat, Fastigós, Moka Soka y C.^a, J. Rovira y Olivé y P. Eifas y Olivé (s. en C.), Joseph Martínez, A. Monclús (Musclus), Un coix del peu dret, Cap d' Estopa, Un contrari

en curarli aquest dolor, puig si está mes temps total com que s' empitjorará mes difícil se 'ns farà, trobar remey pel seu mal.

FIDEL DELFI

II

La primera es animal; nom d' un cigarro, hu-segona; inversa-tres, vegetal; y veurás qu' en la Total un poble catalá 't dona.

TRES CALANDRIS DE MASNOU

MUDANSA

—Pere, sabs perqué en Tot Sala el total li fa tan mal?

—¿Per qué? —Perque l' altre día vá caure á baix d' un total.

J. MAS ABRIL

COPA NUMÉRICA

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	— Distintiu del religiosos.
1 2 3 4 9 8 5 1 7 7 8	— Divisa en els sombreros.
1 2 5 0 9 4 7 7	— En els forns.
3 0 9 1 9 4 2	— Fruyta.
1 2 3 6 7 8	— En las iglesias.
5 4 9 0 2	— Capital europea.
3 4 2 8 3 8	— Prenda de vestir.
2 4 9 8	— Nom de dona.
3 6 7	— Part del cos.
2 0	— Nota musical.
5 4 7 8 6	— Edifici important.
5 6 9 5 6 9 4	— Color.
3 4 7 0 2 4 0	— Licor.

J. M.ª CALVEROL

AVIS IMPORTANT

Dissapte que ve, 3 de Novembre

DIADA DELS MORTS

Número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA

8 pàgines — 10 céntims

Dissapte, dia 3 de Novembre

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

